

oblinire bonum est. Alij cucumeris afinini fructus & folia per biduum mace-
rant in aqua calcis, & cum arena subigunt in luti formam, atque eo internas
partes granarij obducunt; etsi Plinius calcem frumentis inimicissimam scri-
bit. Quidam calci pecorum urinam adjiciunt, ali absinthij, Sedi majoris, lu-
pulorumve succum. Nec desunt qui amurcam, halecum garum, & Conizæ
decoctum solo affundunt. Strabo Chalcidicam admiscet; alijs sæpius venti-
lando frumentum à Curculionibus integrum servari asserunt: Sed hoc Colu-
mella verum esse pernegat. Cato lib. De re rustica, lutum cum amurca fa-
ctum commendat, atque eo granarium loricari consulit. Eodem fere modo
Varro utitur, sed laudat etiam argillam ex amurca, acere, & frumento mix-
tam. Angli nostri varijs eos modis fallunt atque disperdunt. Quidam in me-
dio acervo ollas cupreas aquâ calidâ semiplenas sic collocant, ut frumentum
fere suprema earum labra attingat: hoc enim pacto curculiones capi vel arce-
ri autumant.

Quidam sacco magno formicas cum Myrmecio sua tota includunt, ac in
angulo granarij postea effundunt: decem deinde dierum spacio formicæ cur-
culiones omnes interficiunt, quibus consumptis, cubilia repetentes auferunt
& exportant. Solent etiam Gallinarum pullos parvos ibidem emittere, qui
citò curculiones omnes depascuntur. Nonnulli falsuginem alliatam asper-
gunt, vel lupulum salictarium, sambuci flores, absinthium, rutam, nigellæ
semen, mentastrum, juglandis folia, Satureiam, lavendulam, abrotanum,
psyllium, anagyriden, aceto scillitico incocta: Naporum semine (dulcedi-
nis gratia) mire delectantur: adeo ut præ eo frumentum deserant, atque ejus
esu distenti medij crepent. Hæc utcunque alijs *πάρρηγχα* videbuntur, tamen
medicis & Philosophis convenire probat Hippocrates (epistolâ ad Crate-
vam,) non solum in describendis, colligendis, reponendis, utendisque sim-
plicibus artem tenere, sed etiam in præservandis, præparandis, ac ab insito
vel illato veneno putredineque & verme perpurgandis.

C A P. XXII.

De Animalium vermibus hexapodis, & primùm de pediculis hominum.

Quùm homini inter animantia Imperium & monarchiam Deus dede-
rit, ab ipso hic principium ducemus; primo ætatis tempore dum in-
teger vitæ scelerisque purus degeret, putredini & corruptioni nulli
obnoxio; at vero ubi plani illius improbissimi artibus seductus, parem cum
Deo scientiam superbè affectaret, humiliavit eum Deus varijs
morbis, vermibusque & lumbricis; imo quidem pediculis,
fyronibus, tineis, termitibus, minutissimisque lendibus &
acaris subjecit: Norunt Acastus, Alcmaeon, Phericides, Pha-
ro Ægyptiorum Rex, Cassander Antipatri filius, Democra-
tus, Calisthenes, Olynthius, Scylla dictator, atque illud
Eloquentiæ flumen Herodes, rem ita habere atque scribo;
qui morbo pediculari contabescens; medicamentis & bal-
neis frustra adhibitis, miserè interierunt. Quinetiam Plato-
nem altiùs forte quàm par est, & cum aliorum fastidio sapien-
tem, hoc vilissimo morbo sublatum quidam scribunt; unde

proverbium natum, *Pediculi Platonis*. Taceo Henricum secundum tyrannum
crudelissimum, & Theodorum Arrianismi propugnatorem, Vandalorum
Reges: mitto Arnulphum Imperatorem, mollissimum cinædum: Maximum
Cæsarem, turpissimum mœchum, qui etiam à pediculis consumpti, vel mini-
mum

Pediculus.